

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 473/2022
22.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Ивица Радоњић, адвокат из ..., против туженог Јавно комунално предузеће „Доњи Милановац“ из Доњег Милановца, ког заступа пуномоћник Јовановић Слободан, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3991/2021 од 26.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3991/2021 од 26.10.2021. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Мајданпеку П1 45/19 од 30.01.2020. године поништено је као незаконито и неправилно решење туженог од 15.01.2019. године о отказу уговора о раду од 04.12.2013. године, са припадајућим анексима истог као његовим саставним деловима. У ставу другом констатовано је да ће се одлука о трошковима поступка донети уз коначну одлуку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3991/2021 од 26.10.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена делимична пресуда Основног суда у Мајданпеку, исправљена решењем истог суда од 26.08.2021. године, у ставу првом изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Пресуда по ревизији не може да се побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 1, 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог, на радном месту ..., на основу уговора о раду од 04.12.2013. године. Наведени уговор је мењан анексима, од којих је последњи закључен 08.09.2018. године и на основу ког је тужила распоређена на радно место Решењем туженог од 15.01.2019. године тужили је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 2. и 3. Закона о раду због несавесног и немарног извршавања радних обавеза, неизвршавања налога послодавца у складу са законом, непоштовање радне дисциплине прописане актом послодавца у дужем временском периоду, почев од 01.07.2017. године до 31.12.2018. године, немарно и несавесно извршава радне обавезе, не извршава налоге послодавца, не доставља извештај о раду и не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно јер је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Тужила је пре отказивања уговора о раду два пута опоменута у вези са недостацима у њеном раду, упозорењем од 11.01.2017. године и опоменом од 19.06.2018. године.

Одлучујући о постављеном захтеву тужиле да се поништи предметно решење о отказу уговора о раду и да се врати на рад, првостепени суд је донео делимичну пресуду којом је поништио као незаконито наведено решење туженог о отказу уговора о раду. Нижестепени судови су становишта да у току поступка није доказано постојање оправданог разлога за отказивање уговора о раду тужили и да у решењу о отказу уговора о раду нису конкретизоване повреде радних обавеза и радне дисциплине, због којих је тужили отказан уговор о раду. Налазећи да је такво решење о отказу уговора о раду противно закону, нижестепени судови поништавају донето решење о отказу уговора о раду као незаконито.

Врховни касациони суд налази да су одлуке нижестепених судова донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Разлози за отказ уговора о раду који се заснивају на повредама радних обавеза и непоштовању радне дисциплине прописани су одредбом члана 179. став 2. и 3. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05...75/14). Повреда радне обавезе због које запосленом може да се откаже уговор о раду постоји, између осталог, ако запослени несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1). Сходно ставу 3. исте одредбе, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако не поштује радну дисциплину на тај начин што неоправдано одбије да обавља послове и извршава налоге послодавца (тачка 1), односно ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 8). Повреда радне обавезе и непоштовање радне дисциплине због које се запосленом отказује уговор о раду мора бити недвосмислено утврђена и конкретизирана. Мора се утврдити на који начин је запослени несавесно или немарно извршавао радне обавезе и које радне обавезе. Отказивање уговора о раду по том основу изискује и обавезу послодавца да, у смислу одредбе члана 180. ст. 1 Закона о раду, пре отказа уговора о раду запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана упозорења да се изјасни на наводе из

упозорења. Запослени при том мора знати које радне обавезе обавља несавесно или немарно и у чему се та несавесност односно немарност огледа, како би у примереном року, у смислу одредбе члана 180а Закона о раду, могао да побољша свој рад. Непоштовање радне дисциплине као разлог за отказивање уговора о раду запосленом такође мора бити конкретизовано. Тако, мора се утврдити да постоји неки вид непоштовања радне дисциплине прописане одредбом члана 179. став 3. тачка 1-7 Закона о раду или да је реч о непоштовању радне дисциплине прописане актом послодавца, односно понашање запосленог који онемогућава његов наставак рада код послодавца. Тужени је у решењу о отказивању уговора о раду тужилји навео да тужилја не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, без конкретизације о ком понашању је реч. Такође, наводи се да је тужилја у дужем временском периоду почев од 01.07.2017. године до 31.12.2018. године немарно и несавесно извршавала радне обавезе и није извршавала налоге послодавца, без навођења конкретних радних обавеза и налога послодавца које тужилја није извршила. Осим тога, према утврђеном чињеничном стању, тужилји је управо у наведеном временском периоду понуђено закључење анекса уговора од 08.09.2017. године којим је распоређена на радно место Стога је нејасно зашто је тужени као послодавац закључио Анекс уговора о раду са тужилжом која у значајном временском периоду пре тога није савесно извршавала своје радне обавезе и налоге послодавца и није поштовала радну дисциплину. Из наведеног следи да тужени није нити у решењу о отказу уговора о раду, нити у току поступка доказао у чему су се састојали пропусти у раду тужилје, нити испуњеност услова за отказивање уговора о раду тужилји.

У ревизији туженог оспорава се првенствено доказни поступак и утврђено чињенично стање, што не може бити предмет преиспитивања у ревизијском поступку, у складу са одредбом члана 407. став 2. ЗПП. Паушални ревизијски наводи туженог да је тужилја својим понашањем нанела огромну материјалну штету туженом, што у току поступка није утврђено, не могу се прихватити као основани. Достављање упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду, у складу са одредбом члана 180. став 1. Закона о раду, није замена за законито и образложено решење о отказу уговора о раду, које обавезно садржи образложење у смислу одредбе члана 185. став 1. Закона о раду. Тужени се ни у току поступка није изјаснио које су то конкретне повреде радних обавеза које је тужилја извршила и коју радну дисциплину није поштовала, осим навођења да је тужилја каснила на посао. Из наведених разлога, Врховни касациони суд оценио је изнете ревизијске наводе туженог неоснованим.

На темељу изнетих разлога, Врховни касациони суд одбио је ревизију туженог као неосновану, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић